

OTARION

Prayer From The Deep

(MELLOW JET RECORDS)

#postrock #elektronisch #instrumentaal

Achter de bandnaam Otarion gaat slechts één man schuil: de Duitser Rainer Klein. Hij positioneert zijn output als progrock met elektronische invloeden, maar ik ga dat omdraaien én er iets aan toevoegen. De openingstracks Son Of Amittai en The Order klinken in mijn oren als melodieuze elektronische muziek, dus in feite elektronica met proginvloeden. Vanaf track drie, The Refusal, komt de ware aard van Prayer From The Deep naar voren: dit is gewoon echte postrock – en goede ook, die voldoet aan alle “wetten” van het genre: een langzame opbouw, ritmes die dwingend worden, gitaren die op een geven ogenblik steeds luider worden om dan in crescendo uit te barsten (in het geval van Otarion niet al te heftig), om te eindigen in een afkoelingsperiode. Geheel instrumentaal wordt het verhaal van de profeet Jonah (ja, die van de walvis) verteld waarin Klein parallellen met zijn eigen leven ziet (inclusief het terugvinden van God), een verhaal dat over twee releases zal worden uitgesmeerd. Dat maakt de postrock op Prayer licht filmisch (zoals wel vaker voorkomt in dit genre) en makkelijk beluisterbaar. Fijn plaatje, dus.

André de Waal

PERDURATUM

Exile's Anthology

(EIGEN BEHEER)

#progmetal #melodius #ep

Deze vijf Mexicanen, Ahijado, Diego Cholula, James Ponce, Edgar Butanda en Aruh, brengen met Exile's Anthology hun eerste wapenfeit uit. De ep, want dat is het, bevat vier nummers van samen twintig minuten en mag er zeker wezen. Zoals tegenwoordig gebruikelijk lijkt op de wat steviger albums, trappen we voorzichtig af met een instrumentaal intro, en ook nu weer is dit een melodieuze, verstilde en vredige voorbode, dit keer van het progmetalgeweld dat we in Assumption voorgeschoteld krijgen. De toetsen hebben een behoorlijk grote rol, zodat je niet alleen

VETTE KRENT

OVRFRWRD

StarStuff

(ROCK SLACKS MUSIC)

#symfonischrockend #nostalgisch #instrumentaal

Het verhaal gaat dat de zanger van Ovrfwrld niet kwam opdagen toen de groep haar eerste plaat opnam. De leden legden hun nummers vast zonder hem en waren er zodanig blij mee dat ze nooit een vervanger zochten. Voortaan speelde de band uit Minneapolis zijn prog instrumentaal. De eerste jaren ging dit met uitgesponnen psychedelische stukken beïnvloed door metal en jazzrock. Later kwamen er diverse korte soundscapes bij, aangevuld met exotische klanken. Alle albums bezaten fraaie composities, en de bandleden overtroffen zichzelf met hun spel. Wat echter ontbrak, waren een aanhoudend hoog niveau en een consistent geluid, die nu met verve worden geïntroduceerd op StarStuff, hun solide en aangename, vierde studioalbum. De plaat telt zeven middellange tracks met unaniem krachtige en mooie melodieën. Ze zijn afwisselend vurig en rustgevend en daarmee sterk symfonisch. De metal- en uitheemse aspecten zijn verdwenen, terwijl romantische invloeden uit de Westerse klassieke, jazz- en rockwereld welig tieren, wat een consistente jarenzeventigsfeer schept. Hoe karakteristiek ook, de muziek heeft iets verfrissends: ze klinkt probleemloos en stelt gerust. Opener Firelight maakt dit duidelijk. Een ronkend Deep Purple-orgel glijdt over een psychedelische Nektar-groove, gekoesterd door een veelbelovende rockgitaar. Met de overstap naar Let It Burn (King George) is het Vette Krent-gehalte van de plaat verzekerd. Een energieke slagitaar vergezelt het orgel, terwijl jazzy pianoloopjes en drum patronen de rockvlammen hoog houden. Is dit Mirage van Camel? Nee, het is het nieuwste album van Ovrfwrld! Fluitsolo's schijnbaar regelrecht uit 1974 rocken gezamenlijk met de lierende gitaar op een golvende bas naar een Focus-climax. De kop is eraf. De titeltrack vervolgens blijkt uitermate sferisch. Een twinkende gitaar verkent een Mellotron-universum maar keert telkens naar haar melancholische baan terug als de kosmos een nieuw sterrenstelsel wil vormen. Look Up schudt wakker met Rush- en King Crimson-achtige tegenritmes en akkoorden. De stemming wordt weer mindful wanneer warme keys en gitaren elkaar op een funky roffel enthousiasmerend afwisselen. Volkomen idyllisch is Daybreak, een sfeervolle pianosolo waarbij bloemknoppen zich openen in de vroege lentesneeuw. Ook Zathras bevat prachtige klassieke toetsenklanken; via The Baroque Jazz Ensemble, Yes en Supertramp ontpopt het zich tot een van de weelderigste symfonische rockscènes op de plaat. Met From Parts Unknown ten slotte kunnen de bandleden nog eenmaal gezamenlijk los. Op een jazzy Woodstock-sound wordt hun spel alsmat levendiger, tot ze bij het gaatje aangekomen tevreden de wijde wereld in kijken. Een waardig slot van een hoopgevende retroplaat in coronatijd.

Pieter Barth

zullen voor de progpurist een stap te ver gaan. Ik vermoed dat, muzikaal gezien in ieder geval, de liefhebber van het moderne Haken hier toch wel het nodige van zijn gading moet kunnen vinden. Het ook al van Hail Stan (2019) afkomstige CHVRCH BVRNER is een stuk nietsontziender en doet met name denken aan Meshuggah, hoewel in het refrein nog wel enige melodie te ontwaren is. Het live-gevoel zit er trouwens goed in; zanger Spenser Sotelo zoekt graag de grofgebekte interactie met zijn publiek maar laat vooral horen dat hij alles wat hij op de plaat presteert, moeiteloos live kan reproduceren, van gesproken woord tot grunt en alles ertussenin. In het vrij catchy Remain Indoors klinkt zijn stem gespierd, zorgt gitarist Misha Mansoor voor de nodige spanning en hebben ook de modern klinkende toetsen een voorname rol. Ook een nummer als Scarlet valt in deze categorie. Follow Your Ghost kent zoal zo veel nummers op dit album twee kanten: überzware metalcore afgewisseld met sterke zanglijnen en clean gitaarwerk. In Marigold komen de synthetische strings weer langs en horen we ook een van de herkenbaarste en meezingbaarste zanglijnen in het refrein. Na dit nummer volgen It's Only Smiles, Psychosphere en Blood Eagle, die me een stuk minder kunnen boeien vanwege het ontbreken van die melodieuze tic. Instapnummers zijn Reptile, Marigold en het afsluitende Lune dat zelfs voor een ballad door zou kunnen en vanwege de toetsenbombast aan de betere Hollywood-soundtrack doet denken.

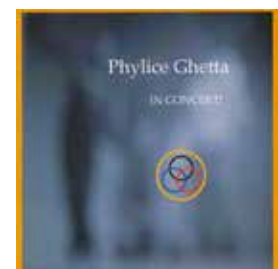
Jurriaan Hage

PHYLICE GHETTA

In Concert!

(WARTHOG PRODUCTIONS)

#KingCrimson #newwave #archiefmateriaal

Na het opheffen van W2Warthog concentreert Hans Thiemens zich muzikaal op twee zaken. Ten eerste maakt hij nieuwe muziek met het elektro-akoestische ambientgezelschap NoiÇe. Het vorig jaar uitgebrachte N-giNes bestond voornamelijk uit abstracte geluidsdecor. Op het onlangs verschenen Loreley bevatten de door contrabassist Thiemens en slagwerker Luuk de Weert gecreëerde klanksculpturen meer melodie, dankzij de zangpartijen van Annemarie Steinvooft die in haar bijdragen het mysterieuze van Lisa Gerrard en het experimentele van Sidsel Endresen combineert. Ten tweede doorzoekt Thiemens zijn muziekarchief om bepaalde opnames geschikt te maken voor een select publiek. Na het in i0151 besproken Live! van Phyllice Ghetta poetste hij dit jaar eerst historische

aan de gebruikelijke progmetalgrootheden wordt herinnerd maar ook aan een Arena. De zang is niet helemaal gespeend van accent, maar storend is dat niet. De zanger heeft een behoorlijk bereik en laat dat ook graag horen, met de doorgaans lage stem in de verzen tot uithalen met kopstem en alles ertussenin. Leuk detail is die onverwachte bassolo, uitmondend in een Rudess-achtige synthsolo. Abyss' Anatomy is weer net een stukje steviger, maar heel hard wordt het eigenlijk nooit, en regelmatig komt er een melodietje voorbijzeilen dat de oren doet spitsen. Ook in dit nummer is er ruimte voor een (fretloze) bassolo, waarna het triomfantelijke gitaarwerk inzet. Afsluiter A Misunderstanding koppelt toegankelijke zanglijnen en toetsenwerk aan krachtig ritmegitaarwerk. Nu komt progmetal tegenwoordig in alle soorten en maten; Perduratum vind je vooral in het hoekje van Symphony X en Dream Theater, en moet ik niet zozeer denken aan de in de bio ook genoemde Tesseract, Haken en Leprous. Dat maakt de muziek er in dit geval echter niet minder plezierig op.

Jurriaan Hage

PERIPHERY

Live In London

(CENTURY MEDIA)

#djent #melodieuzet #vlekkeloos

Zou Periphery dat met opzet doen, beginnen met het meeste proggy nummer? Reptile gaat over de achttien minuten heen, kent de nodige (synthetische) orkestrale delen en herbergt beklievende, melodieuze zanglijnen (met name dat bevlogen gezongen deel net over de helft), djenty ritmiek en complexe gitaarsol's. In sommige rustige stukken doet het donkere sfeertje denken aan de laatste Faith No More. Daar staat tegenover dat het niet allemaal prog is wat hier de klok slaat: het bij tijd en wijle loodzware geluid en de aan emo/metalcore verwante schreeuwzang